

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

UNA LLANGONISSA DE VENT.

Estem en plena senmana santa, senmana de reculliment.... y de lluhir sas galas las xicotas macas ab l'excusa de visitar monuments.

Senmana de quietut.... y de treure de las sombreras aquells barrets del any 40, que no més veuen lo sol una vegada á l' any, si no está núvol.

Senmana de meditació.... y de galanteig dels joves que ván á veure caras de rosa y llessami entre 'ls perfums de l' incens de las iglesias.

Fém com fá 'l mon: recullimnos, callém, meditém.

Però are m' adono de que si callavam no fariam article.

Per lo tant recullimnos y meditém.

Podriam meditar sobre 'ls misteris de la religió cristiana.

Sobre l' home Déu, que després de una vida humil y de una propaganda activa de las divinas ideas, rebé passió y mort ignominiosa.

Sobre l' apostolat dels dotze fills del poble que anaren pèl mon á difundir aquellas doctrinas, demostrant que las ideas son immortals.

Sobre 'l primers pares de l' iglesia, sobre 'ls segons, sobre 'ls tercers, y aixís successivament.

Los primers anavan descalços.
Los que ván venir darrera varen trobar qu' era millor anar calçats.
Y alguns fins ván tractar de posarse las botas.
Aquells anavan vestits de pescadors.
Los que ván venir darrera ván trobar que farian més efecte vestintse d' or y de púrpura.
Aquells no pensavan ab los béns de la terra.
Havian de ser uns altres los que inventessen lo diner de Sant Pere.
A través de totas aquestas transformacions, ¡quántas cosas no ván ocórre!

L' un dia perseguits, l' altre dia perseguidors, los heréus dels primers mártirs ván encendre las fogueras que rostian als heretjes, ván aplicar contra alguns las penas infamants, y era tant ardent lo foçh de la fé, que alguns cops feya desgracias.

Però ván progressar los temps: vá brillar la llum de la rahó, y ayuy ja no son possibles certas cosas. Moneda que avants era corrent, ayuy no passa.

No obstant, no 'u diguem massa alt.
En plè sigle XIX, encare hi ha qui somia ab lo restabliment de l' Inquisició, aplicant lo petróleo á las fogueras.

Encare hi ha qui desde dalt de la trona llansa excomunions contra 'ls que combaten lo fanatisme.

Encare hi ha qui tracta de treure 'ls dimonis del cos.

Encare hi há qui provoca espectacles dignes sols de la Edat mitja.

Fassin lo favor de acompanyarme fins á Begudá, poble situat á la montanya, prop de Olot.

Si haguessen entrat á l' iglesia parroquial un dels primers dias del mes de mars, mentres se celebrava la missa, haurian vist que 'l repartidor de las cadiras duya una llangonissa de vent penjada á l' esquena.

¿Qui ho havia fet? No se sab. Tal vegada algun xicot, que may ne faltan d' entramaliats, disposats á divertir-se

En lo poble tothom créu al rector qu' es un carli dels del morro-fort, méns quatre ó cinch, entre ells un tal Joseph Ribas, que professa ideas adelantadas, per lo que 'l rector D. Llorens Parassols ja fá temps que l' hi té 'l dit á l' ull.

Y are veurán com fins de aquella llangonissa plena de vent vá voler treure partit per aixafar á un heretje.

Lo rector vá cridar al Joseph Ribas y vá atribuirli 'l fet.

Lo Joseph Ribas vá negarli.

—No 'm vinguéu ab negativas.

—Dich la veritat, senyor rector.

—Ja veuréu, fora camándulas.

Y sense més ni més l' hi llegeix una protesta ab l' exigencia de que havia de suscriurela ó ferla firmar per ell, á fi de publicarla al péu de l' altar.

—No firmo, ni faig firmar, digué 'l Joseph Ribas; si la firmés me regoneixeria culpable y jo no 'u soch.

Lo rector, tant aficionat á fer judicis temeraris, com poch amich de la paciencia, vá dirli:

—Está bé: desd' are quedas excluit de feligrès de la parroquia, y jo 't prometo que 't negaré l' absolució y demés sacraments en cas de malaltia ó altre necessitat.

Y á Mossen Parassols ¿qui l' absoldrá de aquest rasgo de superbia y d' aquesta falta de caritat?

Are no més falta que conegan la protesta indicada. La publico al péu de la lletra, ab totas las sévas barbaritats y faltas de gramática.

Sembla un document desenterrat dels sigles X ó XI. Diu aixís:

PROTESTA.

Jo Joseph Ribas y Arnau, natural y vehí desta parroquia de Santa Eularia de Begudá, del Bisbat de Girona, desitjan en gran manera fer paus ab Deu Nostre Señor, públich y gravissimament insultat, y ab tot lo públich escandalisat, y ab la mia conciencia enredada, per lo intentat comés en una mol honrrada persona, dintre la mateixa Iglesia parroquial de Begudá, estan servint per dita mateixa Iglesia, y estan celebrantse la Santa Misa parroquial, y dia tan solemne cum era lo primer dia del any, y amés mol avysat per varios amichs companys, y á fi també de poder tornar ser tingut per feligrès de la mateixa Parroquia, consentich, desitjo y aplaudesch se publiquia de la manera ques tingua millor convenient y á la enterament libre voluntat del qui presidesca la Parroquia, cum protesto ó declaro també públich y voluntariament el que suplico mol humilment, perdó á Deu Nostre Señor de aqueix pecat de escandol de sacrilegi; al Rt. celebrant que encara tingué la caritat de cridarme á perdó; pero sempre resistinme, apesar de instarme varias personas á presentarme; á la honrada persona de la que baix tenir lo atreviment de valerme insultar per dit escandol; y á tot al piados públich principalment á qui mes me per toca; y á mes subjectanme humilment á totas las disposicions de nostre Santa Mare Iglesia Católica Apostólica Romana. Y perquè aquesta mia protesta tinga tota la forsa per los efectes convenientes, per no saber jo de firmar, suplico la firmi per mi, un dels testimonis presents al efecte per mi demanats, baix firmats, y vehins desta parroquia.

«Begudá dia del mes de del any 1881.»

Lo Joseph Ribas com es natural s' ha negat á firmarla.

¡Pobre senyor rector de Begudá!
Volia menjarse a mitj mon y ha hagut de conten-
tarse ab una llangonissa de vent!

P. DEL O.

SOBRE 'L PAÍS.

Ja soch á dalt... Me pensava que no hi arribava més... Cada dia 'm sembla que hi afeixen esglahons: de segü que si en lloch de se escala amunt, fós camí plá, ab los passos que hi dat, al ménos fóra á la Bona nova.

Si volgués pujar ab claror, lo ménos gastaria un ciri de lliura y mitja; perque de mistos ja me n' hi desenganyat, ab lo temps que perdía encenentlos, encare que anés á casa á las vuit, arribava á dalt á altra hora. Puijo á las foscas y vaig palpant las parets y tocant las portas dels altres pisos; jo ja sé que la porta que fá set, quan ja no hi ha més escala, allí es á casa y la de vostés.

Llavors si que encench un misto, fico la clau al pany que á dir la veritat no serveix més que perque la porta no esbategui si per cas fés vent, puig que jo, gracias á Déu, no tinch por de que 'ls lladres me vingan á buscar res. ¡Tant de bó, que s' hi deixessin alguna escarpal L' endemá me la vendria al Encant.

Vingan ab mi, y veuran lo palacio. Ja está 'l llum encés; no s' estranyin de que gastí cerillas; son de aná á oferi. Me las proporciono pels funerals, pues no 'n deixo perdre cap; generalment me surt á cerilla diaria, ab lo qual tinch llum de sobras, mentres me fico al llit, y estalviant los trossets, al cap del mes me 'ls vench á un cerer que ja 'm coneix y de lo que 'm dona, 'm compro librets y alguna paquetilla, per barrejar ab las puntas de puro, que distretament cullo pèl café, y que després asseco en aquell caixonet de sola 'l catre.

Ja veuhen lo parament de casa. Una taula que me la ván dar uns coneguts que al cambiar de casa no sabian ahont posarla; 'l catre que 'l vaig llogar y que son amo no sap ahont m' estich, pues quan me 'l vá portá, 'l vaig fer deixar á la primera entrada que 'm vá passar pèl cap, dihent que la criada 'l baixaria á buscar, y que després jo me 'l vaig carregar á coll portantlo aqui. Aquella cadira es de quan va passar la professò l' any passat per aqui 'l carrè. Un home vá posarnhi algunas dotzenas per llogarlas y al passar la custodia 'n vaig acostar una poch á poquet, cap á la mèva escaleta y després la vaig pujar á dalt.

Si van fent professons y passan per aquest carrer aviat tindré un parament de casa que ni un marqués; y velshi aqui 'l mobiliari: per are jo no necessito armaris ni baguls per guardar la roba, perque tinch la que duch á sobre y encare n' hi ha massa; dormo vestit y aixis no haig de fer rentá 'ls llenzols, los quals varen ser portats al Monte Pio y la papeleta venuda un quan temps després.

Si senyors: ¿per què me n' haig de amagar? Soch pobre; pero, no 'm falta res; jo ja sé que la vida que porto no es gaire decent, pero ¿qué volen ferhi? Visch sobre 'l país. ¿No mantinch jo 'ls mosquits y altres insectes que á costa de la mèva sanch s' alimentan? Pues la societat bè pot mantenirme á mi. La llástima es que molts me fan la competencia; que per lo demés, pochos oficis hi ha com lo mèu.

Visca la llibertat! Soch sol, solter é independent; entro y surto de casa quan me dona la gana; 'l dia que tinch son, dormo; quan vull pendre la fresca 'm llevo á las sis; ningú 'm pregunta ahont vaig ni ahont me fico. Jo m' entench y ballo sol.

Lo pis que tinch era un quarto de mals endressos; la casa es propia de un senyor, conegut de trobarlo cada dia prenent lo sol al passeig de Gracia; 'ns varem fer amichs, y naturalment l' hi vaig enmanllavar una cantitat, perque llavors jo ja enmanllavava.

No l' hi vaig tornar la cantitat, antes al contrari, n' hi demanava més, y l' home 's vá interessar per mi, y al enterarse de la mèva necessitat, va oferirme 'l quarto que oculo, ja que lo que 'm molestava més era 'l pagar lloguer de casa, que casi bè es l' únich que un hom tart ó dejorn l' hi obligan á pagar.

Vaig instalarmhi, llogant lo catre de la manera que saben; més tart vingué la taula y la cadira; després, aquest mateix senyor m' vá fer dá un rentamans y un cantí que cada dia al demati vaig á omplir á la font, y velshi aqui que de tant en tant trobo al mèu protector que 'm dona un sombrero ó una levita y algun parell de botas, y tambe de tant en tant hi cau alguna pessetona.

Ja veuhen, donchs, que tinch habitació y roba en gran, pues com lo mèu vehi porta dol, naturalment lo negre s' embruta aviat, y 'm dona roba en bastant bon estat. Es veritat que jo també 'm trobo que haig de portar dol; pero me 'n aconsolo pensant que no hi ha res que vesteixi tant com lo negre. Ademés que l' mèu caràcter y l' mèu negoci, ja 's diuhen per aquest color.

Are vostés deuen voler saber cómo me componch per menjar y passá 'l dia. Lo primer que faig es anar

á cal barber de la cantonada, ahont busco en lo Brusi lo puesto ahont hi ha 'ls morts y 'ls funerals.

Suposin que hi ha un mort d' aquells de plana. Llavors com que 'l mateix anunci ja porta la casa mortuoria, allí me 'n vaig, preguntant pèl vehinat los antecedents del difunt, la vida que portava, 'l negoci ó carrera que tenia; després pujo á la casa, que com es natural es tan ab lo sentiment y no atinan en res. Si 'l difunt era casat demano per la senyora, y dantli 'l pésame 'm presento com un gran amich del seu marit, oferintme en tot y per tot, quedantme tot ronsejant per la casa fins á la hora oportuna en que hi ha més gent; jo aviat, y ab lo càlcul observador, que mal m' está 'l dirho, 'n sé la prima, m' acosto á la porta y fent veure que truncan, quan tothom n' está ben lluny, enrahono ab un que suposo vol alguna cosa, y després tanco, y anantme'n ab los de la casa, dich que ha vingut el del bagul, ó 'l del registre civil ó qualsevol d' aquests que intervenen y fan negoci ab la mort, dihent que ha pujat demanant un duro, á compte, perque sent lluny de casa l' hi faltava aquella cantitat pera tal cosa ó tal altre. Llavors, algú de la familia 'm torna la cantitat que he sopsat haver bestret, y jo tot fent lo sonso, vaig me'n despedintme pretextant ma ocupació y dihent que tornaré á l' hora del enterro.

Vel'hi aqui cómo me faig lo jornalet. Lo dia que no hi ha cap mort per poder anarhi á fé 'l negoci, que aixó es molt difícil en una ciutat com Barcelona, llavors vaig á algun funeral y arreplego cerillas per la senmana.

Generalment si no hi ha mort diaria, n' hi ha un dia per altre, y ab lo duro que faig ab un dia menjo á la fonda, ahont tinch crédito per si passés algun temps sense feyna.

Fá alguns anys que exerceixo del ofici, y no 'm puch queixar: n' hi arribat á saber. Tinch algunas frases patéticas empescadas, que fan lo cop; arribo á enternir, consolo si convé. Devegadas faig un dircursset encomiant las virtuts del difunt ó la difunta, dono consells als fills, si es cas de que 'n deixan, y de tal modo faig l' article que estich segur que si escribis un llibret sobre aquestas ceremonias, guanyaria la primera pesseta.

¡Oh, y que es ben cert!
Pero encare no som ahont aném y 'l dia ménos pensat publico aquesta obra titulantla: «Manual del orador fúnebre».

J. DERN.

DIÀLECH.

—Hi passat una nit prenda adorada
com pócas créume á mi:
desvetilat y abatut llargas estonas
sense poder dormir.

Plè de suor y angunia mon cos débil
révolcaba 's pell lit
y tot sovint ma boca n' exhalaba
ays tristos y sospirs.

Tendra nineta cada cop que penso
en tant dolenta nit
estravagants desitjos m' acudeixen
y rabia y frenesi.

—Pro digam estimat, ne fou la causa
de tot aqueix patir
potser lo recort mèu que 't desvetllaba?..

—Cá, hermosa! lo motiu
no fores tú, dispensa; sino 'l quarto
plè de caló y mosquits.

A. B.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Era molt gran l' abús que en los últims temps del reynat de Luis XIV se feya de la gracia de indult.

Un dia, contra 'l parer del canceller Voysin, lo rey vá ordenarli que sellés una carta de indult á favor de un gran criminal.

Lo canceller vá obehir, sense fer cap més observació. Pero aixis que hagué cumplert l' ordre deixá 'l sello ab certa repugnancia.

Lo rey l' invitá á pendre'l de nou.
—Perdonéu, vá dirli 'l canceller, está tant tacat que ja no 'l puch tocar.

Lo rey en vista de aquesta noble resistencia, maná esqueixar la carta de indult.

Avants de que á Cuba hi anés lo general Tacon, governava l' isla 'l general Ricafort, y 's cometian tals atentats, que 's conta la següent anécdota.

Una persona molt coneguda vá dirigir-se á la capitania general queixantse de que l' haguessen robada al mitj del dia.

—Pero ¿á qui se l' hi acut sortir á aquestas horas?.. exclamá 'l general.

—¿Donchs, á quina hora s' ha de sortir? Eran las duas de la tarde, vá respondre 'l robat.

—Ah, amich mèu, respongué 'l general, fassa com jo que no surto may.

Quan hi aná 'l general Tacon, la cosa vá cambiar d' aspecte.

Un negre cuyner de un marqués, vá cometre un assassinat.

Lo marqués vá presentarse al Capitá general dihent qu' ell responia del negre.

Lo general, per tota resposta, vá manar pendre al marqués que se las pagava de ser molt influent y ordená tancar-lo al castell de la Punta.

Quaranta vuit horas després lo negre sufria la pena de garrot devant de la finestra de l' habitació ahont estava detingut lo seu amo y á la vista del cadáver de la victima, que no vá permetre que s' enterrés sino junt ab l' assesi.

¡SI MÀ LIRA FÉS BON SÓ...!

Conech una fadrineta,
boniqueta
com las rosas á l' istiu,
ab sedosa cabellera
y una boca riallera
que de perlas n' es un niu.
Y per mitj d' aquell grapat
de perletas preciosas,
ásemblansa de las rosas
ne surt l' aire perfumat.
Per ella es, esta cansó
que d' amor ne parla á dretas.
¡Si ma lira fés bon só
que 'n diria d' amoretas,
si ma lira fés bon só
que 'n diria jo de bó!

Quina ditxa que tindria
si podia
viure á son alrededor
entre 'l foch de sas miradas,
y jurarli mil vegadas
que per ella sento amor.
Explicarli ab frenesi
que de goig tant sols suspiro,
cada volta que li miro
los seus llavis de carmi.
De sos ulls la brillantó
com al cel las estrelletas.
¡Si ma lira fés bon só
que 'n diria d' amoretas,
si ma lira fés bon só
que 'n diria jo de bó!

Si un poema pogués fer,
ab plaher.
li faria en est moment,
puig que tan dirli voldria,
que no hi ha prou poesia
pera ferme á mi content.
Pues la vull ab tant anhel
que jo crech que si abastava,
de segur que n' arrencava,
pera darli, un tros de cel.
La enveja voldria jo
que fós, de las fadrinetas.
¡Si ma lira fés bon só
que 'n diria d' amoretas,
si ma lira fés bon só
que 'n diria jo de bó.

Ella, qué voldria més
que li des?
¿Qué voldria, l' amor mèu?
¿qué voldria del doncell?
si lo més preciat joyell
per lo brill al aprop seu.
Per ella, tot ho faré
perque s' ho mereix m' aymia,
pero no m' hi casaria,
aixó no, per cap diné.
Per més que siga la fló
més maca de las floretas.
¡Si ma lira fés bon só
que 'n diria d' amoretas,
si ma lira fés bon só
que 'n diria jo de bó.

JULIO JENER.

ESQUELLOTS.

L' Ajuntament ha acordat adherirse al acorts presos en la reunió proteccionista del Teatros Principal.

L' hi dono l' enhorabona.
Pero hauria de fer un' altre cosa: posar drets arancelaris sobre l' entrada de certs regidors á ca la ciutat.

Aixis per exemple, si may volguessen tornarhi, als Sr. Iglesias l' hi faria pagar un 70 per cent, al senyor Cuyas un 50.

En quan als Srs. Fontrodona y Batllori, posaria prohibició absoluta.

Aquesta senmana perdonin si no doném notícias de teatros.

Molts d'ells han tancat las portas, y l'únic estrenu que hi ha hagut es lo del *Gran Galeoto* à Romea. Lo teatro estava tant plè que no hi varem cabre. Un' altre dia 'n parlarem.

A Sevilla varen robar lo rellotje y la cadena ¿a qui dirian?

Al jefe d'ordre públich. Las últimas notícias anuncian que la torre de la Giralda encare no se l'han enduta.

S'ha declarat la guerra entre 'l Japon y la Xina. Figúrinse vostés. No 'n trencarán poca de porcelana!

Una reflexió de una cuynera que ha servit en moltas rectorias: «L'aygua millor per fer bullir l'olla de un capellá ¿saben quina es? «L'aygua beneyta.»

Hem rebut una targeta que diu al peu de la lletra: «El sereno del varrio

Fulano de Tal Habitante en la calle tal, número tal, tienda de Planchadora su hija, se ofrece V. por si digna utilizar sus servicios tanto de dia como de noche.» Sereno... sereno... Mirèu qu' está nublado!

Tothom sab que á Fransa hi ha 'l servey militar obligatori.

Fins are no més se n' escapavan los capellans. Pero d'aquí en avant, capellans y tot tindrán de anarhi.

Alguns bisbes s'han escandalisat. «Aixó es un abús, diuhen: ab pòchs joves que hi havia que seguissen la carrera eclesiástica, no faltava sino que 'ls duguessen als quartels per acabarlos de distreure!»

Jo 'm sembla que la mida es bona. Poca vocació han de tenir los pretendents al títol de mossen, que pugan arribar á distreure's no més que passant pèls quartels.

Y capellans sense vocació, més val que no n' hi haja.

Un diputat clerical ha demanat una cosa. «Al ménos, ha dit, que tregan las cantineras dels regiments.»

«A quins temps hém arribat! Avuy una cantinera ja t'è més influencia sobre 'ls seminaristas, que 'ls impulsos de la vocació.»

—Mare, deya un noy lo dia del dijous sant; avuy hi jugat á balas y 'l Manelet me las ha guanyadas tolas.

—Fort! ¿Cóm volias guanyar sent lo Dijous Sant.

—Ay, ay: bè ha guanyat en Manelet.

Aquesta senmana s'han descubert varias minas dintre del casco de Barcelona.

No eran d'or, ni de plata, ni de plom, ni de ferro; pero ab lo temps podian ser de disgustos pèls infelissos á qui 'ls hagués locat la sort de que la galeria se 'ls obrís dintre de casa seva.

Los cómplices d'aquest sistema deurán dir: —Cóm ha de anar bè l'Espanya! Fins l'industria minera está perduda!

San Jaume, l'iglesia de moda, aquest any ha fet professó.

Y no 's creguin que 's moquin ab mitja màniga: ha sigut una professó complerta, ab armats, cucurullas, impropers y tolas las andróminas.

Davant de tot hi anava un armat tocant lo timbal. Sempre ho havia cregut que 'ls que prenian part en aquestas moxigangas eran una colla de *tabalots*.

Lo capitá manaya era molt guapo. Quan no exerceix de capitá manaya fa de barber.

Es una especialitat per fer coronas als capellans. Per aixó 'l seu establiment dú 'l nom de «Peluquería católica.»

N'hi ha que diuhen que afaita ab aygua beneyta.

Lo més bonich que lluhia aquet capitá manaya eran uns guants de cabritilla ab tres ó quatre botons com los de las senyoras.

En lo pendó hi portava las següents lletres:

S. P. Q. R. Que traduhidas literalment, volen dir lo següent: «Soch Perruquer ¡Qué Ridicul!»

L'Ajuntament ha discutit si era millor y més propi

dur banda ó medalla ab cinta vermella, en memoria de la gramalla dels concellers.

La banda ha sigut reixassada, adoptanse la medalla. Si 'm voléu creure Ménos medallas menos gramallas bandas apart; Vingan reformas no siguèu gansos; fora romansos, no fassèu tart.

Una màxima: La diferencia que media entre l'home de talent y 'l geni, está determinada per una sola paraula: l'èxit.

Un'altra màxima: «Lo matrimoni es un duo á tres véus.»

Un bon consell: «Si passant per un carrer á altas horas de la nit, vos surt algú que 'us demana 'l rellotje, y voléu que algú os ajudi, no cridéu pas «lladres» que ningú vindrà; cridéu «foch» y tots los balcones s'ompliran de gent.

Una mare molt devota resa 'l rosari, en tant que 'l seu fill está fent una rebecaria y plora desesperadament.

La mare: «Santa Maria mare de Dèu... ¡Y apropósit! Dèu mèu: fèu lo favor d'esperar una mica; no mes que 'l temps de donar un parell de natas á aquesta criatura.»

LA MOSCA ENFADOSA.

¿Algú sab si... ¡s'ha vist mosca més rara!
¿Algú sab si... ¡oh moscota, qu' enfadosa!
¿Algú sab si... ¡ja torna la amohinosa!
¿Al fi voldrás deixarme estar la cara?
¿Algú sab si... ¡caramba! encara, encara?
Redimontri ¡y qué n' es de atormentosa!
Ja fá mitja hora que en lo nas se 'm posa, y si se'n va del nas al front se 'm pára.
¡Ah moscas! Si fós Dèu 'us suprimia ó 'us tallava las alas d'improvís.
¡Ja fugí? Potser m' ha entés ¡quina alegríal!
¡Gracias al cel qu' estich tranquil aixís;
al últim podré dir lo que volia
¿Algú sab si han tocat dos quarts de sis?
C. G.

QUÈNTOS.

Un company á un altre:
—¿Tens un duro que 'm deixis?
—Per avuy no tinch inconvenient en deixarte'l; pero tén en compte que jo tinch moltas necessitats y molt pòchs diners.
—¡Moltas necessitats! Home, no 'm fassas riure.....
—¿Qué vols dir?
—Res, tú ray, que sabs acomodar-te á menjar á una fonda de sisos. ¿Véus? Jo no puch dinar més que á ca'n Justin.

Un xicot jove, nebot de un oncle molt avaro, fá cada calaverada que canta 'l misteri.
—¡Ay si 'l teu oncle ho sab! l'hi diu una persona sensa a.

—¿Qué succehirá?
—Qu' es capás de desheredarte.
—No hi ha perill.
—¿Per qué?
—Perque es tant avaro, que no voldrá gastar diners ab paper sellat y notari, fent un altre testament.

Se mor' un home á l'edat de 100 anys.
—Jo no sè, deya un, la gent d'aquell temps enveleix més.
—La llástima es que la rassa 's vá perdent.

En una casa de joch un amich deixa diners á un altre.
Aquest últim l'endemá 'ls hi tornava. Pero l'endemá passat l'hi feya un nou empréstit.
—No n' hi ha de fets responia l'amich.
—Y aixó?
—Una vegada m' has enganyat, y ab una vegada ja n' hi ha prou.
—Jo t'hi enganyat? ¿No vaig tornarte'ls?
—Precisament per aixó m' has enganyat. Jo 'm creya que te 'ls quedarias.

Quan se mata porch hi ha la costum de fer present als amichs y coneguts.
Es lo que vá fer en Pau Llescas al seu amich Anton.

Quatre ó cinch dias després en Pau vá morir de repent.

Ho explicavan al Anton, y la dona d'aquest vá exclamar:

—Ay, senyor! ¿Qui ho havia de dir? Figuris que nosaltres encare menjem butifarras de las sévas.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Era la tres-quarta noya dos-primer a cinch-doblal, per xó no havia agafat cap novio com Dèu dos-cinch. Y de, a quan l'hi retreyan la dos-tres-cinch es soltera, lo quart-cinch ja es endarrera, ab aixó consol ja tinch.

CAN RUAN.

II.

En lo riu primera un dia, un noy molt dos vaig salvar, que en un tot vá re-liscar y sortir ja no podia pues no sabia nadar.

PAU SALA.

SINONIMIA.

En una dona de tot se casá 'l senyor Pasqual y deya ahí 'l mèu nebot que tot més que una total.

P. ESCOFET PUNTARRI.

ENDEVINALLA.

—¿Qu' es lo que 's reb sense donarne gracias, de lo qual un disfruta sense saber cóm, que 's dona als altres quan un mateix no sab ahont es, y 's pert sense adonarse'n?

RATA D'ESCRIPTORI.

MUDANSA.

La total que agafar pot la tot, miri si sufreix, que ab la tot fins que la tot fentla saltá 's diverteix.

UN TAPÉ Y F. DE T.

QUADRAT DE SILABAS.

Sustituir los pichs ab sílabas de modo que llegit vertical y horizontalment diguin: la 1.ª ratlla un nom de dona, la 2.ª un ofici y la 3.ª un nom de dona.

TORRA-BOLADOS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom d'home.
4 2 3 9 6 7 8 2.— » de dona.
2 1 5 3 7 4 2.—Un gran país.
4 9 6 9 1 7.—Un animal.
1 5 3 6 2.—id. id.

ANTONET TEIXIDÓ.

GEROGLIFICH.

II
SL 1 EL
alba
RDA

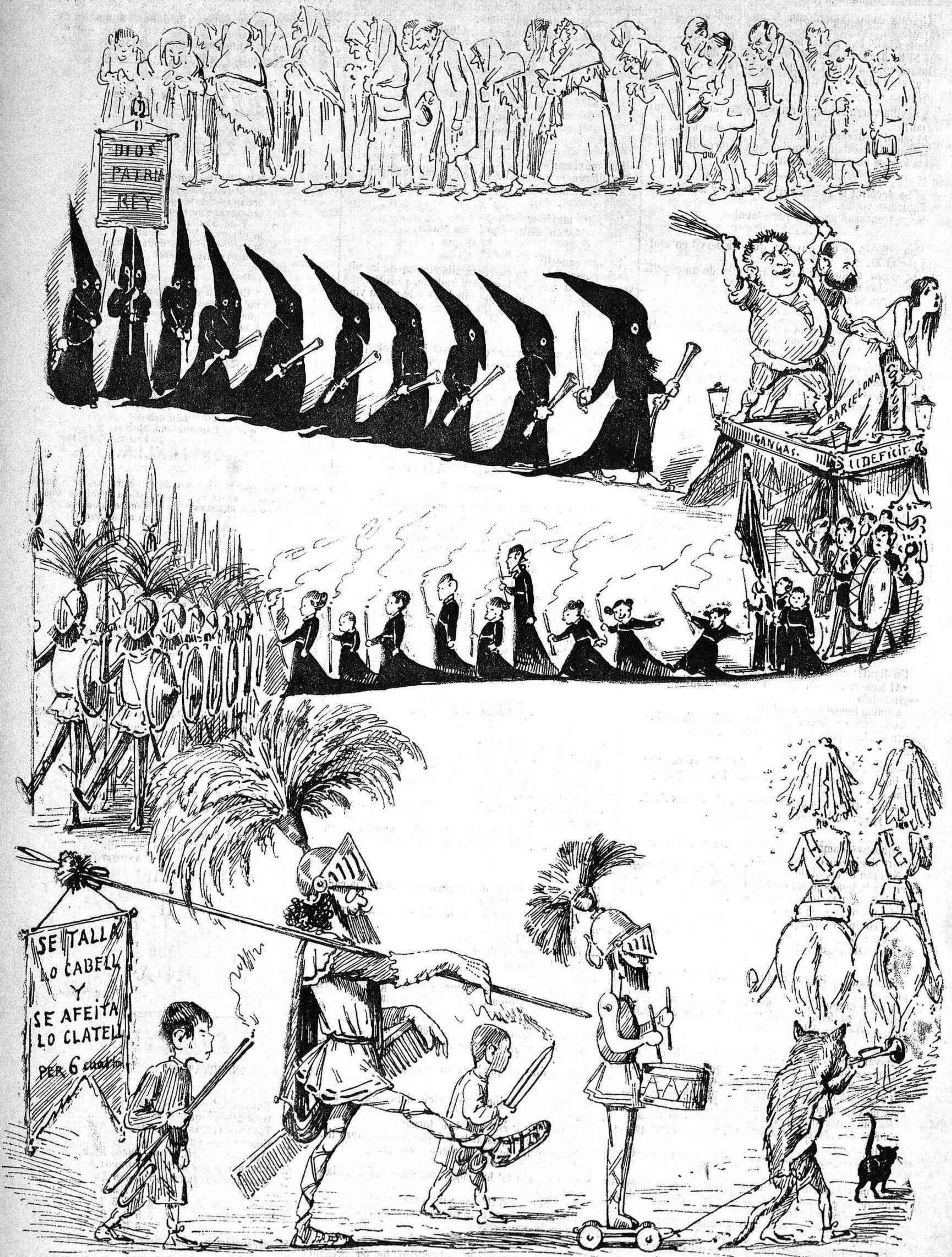
NYICH NYACH.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Ve-te-ra-no.
- IDEM 2.ª—Ur-qui-na-o-na.
- TRENCA-CLOSCAS.—Beatas.
- CONVERSA.—Pau.
- MUDANSA.—Rich, Rech, Ruch, Roch.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ramonet.
5 7 3 6 2
6 2 7 3 5
2 3 6 5 7
3 5 2 7 6
7 6 5 2 3
- GEROGLIFICH.—Se y deixa de se no pot sé.

SENMANA SANTA.—PROFESSONS.

Moltas vegadas la professó vá per dintre.